Ο Μεταξάς, οι εβραίοι και ένα χαστούκι

Επιστολή της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών προς τα μέλη της (12-11-1940), η οποία εγκωμιάζει τον «Θεόπεμπτον» κυβερνήτη Ιωάννη Μεταξά και δίνει και πολιτισμικό χαρακτήρα στον πόλεμο κατά του Άξονος ("*Η συνωμοσία της Αγγλίας κατά της Ελλάδος 1935-1944*", Εκδόσεις Θούλη, Αθήνα 2012)

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ
8, ΜΕΛΙΔΩΝΗ, 8

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1940

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἡμετέρας Κοινότητος

Ἀδελφοί,

Ὡς εἶσθε ἐνήμεροι ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας τὴν 3ην πρωϊνὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. παρουσιασθεὶς εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἐθν. Κυβερνήσεως τοῦ ἐζήτησε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἔνδοξον αὐτὴν πατρίδα μας μὲ τὴν ἀπειλὴν ὅτι ἄλλως τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα θὰ παρεβίαζον τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας.

Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός μας, ὁ Θεόπεμπτος αὐτὸς Κυβερνήτης τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως μὲ τὸ Ἱστορικὸν ἐκεῖνο ΟΧΙ ὁπόταν τὰς 5.30 π.μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὰ Ἰταλικὰ Στρατεύματα ἐκινήθησαν διὰ τὴν ἄδικον καὶ ἄτιμον ἐπίθεσιν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς σύσσωμος μὲ μιὰ πνοὴ καὶ μὲ μιὰ καρδιὰ συσπειρωμένος πέριξ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β' καὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ὡς εἷς ἄνθρωπος ἔσπευσε εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, καὶ ἤδη μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας βλέπομεν ὅτι ὄχι μόνον ἀπώθησε τὸν βάρβαρον ἐπιδρομέα ἀλλὰ καὶ κατετρώπωσε τοῦτον εἰς τὰς χαράδρας τῆς Πίνδου.

Ἡμεῖς οἱ Ἰσραηλῖται, ἀναμφισβητήτως πάντες μηδενὸς ἐξαιρουμένου συμμετέχομεν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ αἰσθανόμεθα ὄχι μόνον ὡς Ἕλληνες ἀπολαμβάνοντες Ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως εἰς τὸν ἔνδοξον αὐτὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἰσραηλῖται αἰσθανόμεθα βαθύτατα ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς φιλτάτης πατρίδος μας Ἑλλάδος εἶναι ἀγὼν ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Πρὸς τούτοις ἐπιβεβλημένον καὶ ἱερὸν καθῆκον ἔχομεν ἀλλὰ καὶ συμφέρον ὅπως συμβάλωμεν καὶ ἡμεῖς δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας. Καὶ τὰ μὲν παιδιά μας ὡς γνωστὸν μὲ πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔσπευσαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος νὰ συμπολεμίσουν μὲ ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα τῆς πατρίδος μας, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν μετόπισθεν ἔχομεν ἐπίσης ὑποχρέωσιν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς πατρίδος μας συνεισφέροντες ὄχι μόνον ἐκ τοῦ περισσεύματος ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός μας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος.

Σπεύσατε λοιπὸν νὰ συνεισφέρητε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα εἰς τὸν Ἐθνικὸν Ἀγῶνα εἴτε διὰ τοῦ Ἐθν. Ἀρχηγοῦ μας, εἴτε διὰ τῶν ὀργανισμῶν ὅπου ἀνήκει ἕνας ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, ἢ ἐπίσης διὰ τῶν Τραπεζῶν σας, μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ μᾶς γνωρίσητε ἐν καιρῷ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα θέλετε καταθέσῃ διὰ τὸν ἀνωτέρω Ἱερὸν σκοπόν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Γραμματεύς	Ὁ Ἀντιπρόεδρος	Ὁ Πρόεδρος
ΑΒΡΑΑΜ ΑΛΧΑΝΑΤΗΣ	ΜΙΝΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ	ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΒΙΤΑΛ

Τὰ ΜΕΛΗ

Μ. Σ. ΜΑΤΣΑΣ, ΝΙΣΗΜ Σ. ΛΕΒΗΣ, ΛΕΩΝ ΑΒΡ. ΛΕΒΗ, ΛΕΩΝ ΔΕΝΤΕΝ, ΑΒΡΑΑΜ ΙΣΑΚ

Λίγοι γνωρίζουν, λόγω της συσκότισης και της συνεχούς σκόπιμης παραπληροφόρησης, ότι ο υποτιθέμενος φασίστας Μεταξάς ήταν μασόνος, κάτι το οποίο προκύπτει σαφώς και από το “ημερολόγιό” του.
Πολύ πριν γίνει πρωθυπουργός, είχε δεσμευτεί στους Αγγλοεβραίους και, μάλιστα, διατύπωνε τη δέσμευσή του αυτή ως δόγμα, προαναγγέλλοντας κατ’ αυτόν τον τρόπο και τη στάση που θα κρατούσε και ως “εθνικός κυβερνήτης” και, φυσικά, στον πόλεμο.
Ενδεικτικά:
Στις 3 Μαρτίου του 1934, μιλώντας στο Συμβούλιο των Πολιτικών αρχηγών, είπε κατά λέξη: «Αν και είναι βεβαίως παράτολμον εις την πολιτική να δημιουργή κανείς δόγματα, **η Ελλάς δύναται να θέση ως δόγμα πολιτικόν ότι εν ουδεμία περιπτώσει δύναται να ευρεθή εις στρατόπεδον αντίθετον εκείνου εις το οποίον θα ευρίσκετο η Αγγλία.** Δυνάμεθα τούτο να το θεωρήσωμεν ως δόγμα. Εγώ τουλάχιστον το ασπάζομαι».(Ιωάννου Μεταξά: «Ημερολόγιο», εκδόσεις «Γκοβόστη», τόμος Δ’ σελ. 77-)

Η συμπόρευση του Μεταξά με τους Άγγλους υπήρξε, λοιπόν, αξίωμα, ούτε αποτέλεσμα συγκυριών ούτε στάση που τήρησε, εκτιμώντας, έστω και εσφαλμένα, το εθνικό συμφέρον. Η δε πιστή τήρηση από αυτόν των δεσμεύσεών του προς τους Αγγλοεβραίους, αποκαλύφθηκε αμέσως μετά την -χωρίς τανκς στους δρόμους, όπως είναι γνωστό- επιβολή της δικτατορίας του. Συγκεκριμένα, στις 20 Αυγούστου 1936 ο νέος πρωθυπουργός συνήψε συμφωνία με τους κατόχους ελληνικών ομολόγων, με την οποία αύξησε το τοκοχρεολύσιο του εξωτερικού δημοσίου χρέους από 30 τοις εκατό που προβλεπόταν για τη διετία 1935-1937 σε 40 τοις εκατό. Στις αρχές του 1940 το ποσοστό αυτό έγινε 43%. Ο ίδιος ο βασιλιάς Γεώργιος έλαβε μέρος στις διαπραγματεύσεις με τους Άγγλους ομολογιούχους, οι περισσότεροι εκ των οποίων ήταν **Εβραίοι τραπεζίτες**. (Η συνωμοσία της Αγγλίας κατά της Ελλάδος 1935-1944”, Εκδόσεις Θούλη, Αθήνα 2012)

Ένα μόλις μήνα μετά την 4η Αυγούστου ο Ιωάννης Μεταξάς επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη, όπου και έκανε δηλώσεις υπέρ των “τέκνων της Ελλάδος” εβραίων: «Επιθυμώ με αυτή την ευκαιρία να εκφράσω την μεγάλη μου συμπάθεια προς τους Έλληνες Εβραίους. Να είστε πεπεισμένοι ότι όσο ζω, οι Εβραίοι της Ελλάδος θα έχουν τα ίδια δικαιώματα με τα άλλα τέκνα της Ελλάδος».
Για τις σχέσεις των εβραίων με το καθεστώς Μεταξά παραθέτουμε αυτούσιο απόσπασμα από το βιβλίο της Μαρίας Καβάλα «Η καταστροφή των Εβραίων της Ελλάδας (1941-1944)» σελίδα 40:

”Από τη μια με την απαγόρευση κυκλοφορίας των εφημερίδων σταμάτησε να κυκλοφορεί στη Θεσσαλονίκη και ο Τύπος που ασκούσε αντισημιτική προπαγάνδα, όπως η Μακεδονία, ενώ από την άλλη μέσα από ποικίλα άρθρα παρουσιάζονταν οι λόγοι για τους οποίους το

Νέο Κράτος μπορούσε να έχει «εμπιστοσύνη» στο ισραηλιτικό στοιχείο της Θεσσαλονίκης. Σε σχετικό άρθρο ο υπουργός Κοτζιάς έλεγε: «Οι Ισραηλίται [...] άνθρωποι πατριώται, της εργασίας, άνθρωποι της οικογένειας, στοιχεία συντηρητικά, σύσσωμοι υπηρετούν τας κατευθύνσεις του Αρχηγού της κυβερνήσεως και ανεπιφύλακτα και άνευ ουδενός όρου, ως εις άνθρωπος πιστεύουν τον Ιωάννη Μεταξά [...]». Μέσα από τον λόγο του Τύπου και των εκπροσώπων της εξουσίας αναδείχθηκε μια φιλική πολιτική του Νέου Κράτους απέναντι στην Ισραηλιτική Κοινότητα της πόλης. Από την ίδια την κοινότητα φαίνεται ότι καλλιεργούνταν αντίστοιχη στάση, πιθανότατα και σε ένδειξη ευγνωμοσύνης προς την κυβέρνηση και τα νέα ήθη που προοιωνιζόταν. Στο πλαίσιο αυτό παρατέθηκε δεξίωση από τον αρχιραβίνο στον υπουργό Κοτζιά με σχετικούς λόγους και εκδηλώσεις από τη νεολαία της «Μακάμπι», τον σύλλογο που είχε κατηγορηθεί για αντεθνική στάση στις αρχές της δεκαετίας του ’30 και αυτό είχε αποτελέσει την αφορμή για τα γεγονότα στο συνοικισμό Κάμπελ. Τονιζόταν με ιδιαίτερη έμφαση η συμμετοχή της κοινότητας στις εθνικές επετείους. Ο δε αποκριάτικος χορός του Εβραϊκού Κεφαλαίου συνδέθηκε με το γεγονός της εγγραφής του Μεταξά στη Χρυσή Βίβλο της Παλαιστίνης. Λίγο αργότερα η είδηση για την εγγραφή στη Χρυσή Βίβλο αναφερόταν και στην εβραϊκή εφημερίδα της Μ. Βρετανίας Ισραηλιτικό Χρονικό, με ιδιαίτερη αναφορά στην «πατριωτική συμπεριφορά της Ελληνικής Κυβερνήσεως έναντι των εν Ελλάδι Εβραίων». Ενδιαφέρουσα, επίσης, ήταν η παρουσίαση από τον ίδιο τον αρχιραβίνο Κόρετς της σύνδεσης ελληνικού και ισραηλιτικού στοιχείου στο πλαίσιο του Νέου Κράτους, όπου τονιζόταν ότι έχει επέλθει συναδέλφωση των δύο λαών και ότι «υπό το ένδοξο σκήπτρο του βασιλέως Γεωργίου και την δροσερήν πνοήν της Εθνικής Αναγεννήσεως, έχουν την δυνατότητα να αναπτύξουν όλας των τας ζωτικάς δυνάμεις και την ενεργητικότητά των διά το καλόν της κοινής πατρίδος». Ύστερα από την κρατική ενίσχυση των άπορων Ισραηλιτών ενόψει των εορτών του Πάσχα από την κυβέρνηση, ο πρόεδρος της κοινότητας, Γκατένιο, δημοσίευε θερμή ευχαριστήρια επιστολή στην εφημερίδα.”

Οι εβραίοι, επίσης, συμμετείχαν στη νεολαία του κόμματος, την ΕΟΝ.

Ο Γαλλοεβραίος ιστορικός Μπερνάρ Πιερόν, στο βιβλίο του ‘Εβραίοι και Χριστιανοί στη Νεότερη Ελλάδα, που πρωτοκυκλοφόρησε στη Γαλλία το 1996 και στην ελληνική γλώσσα το 2004 από τις εκδόσεις “Πόλις”, στις σελίδες 243-257 γράφει:
“1) Όταν έγινε η Δικτατορία της 4ης Αυγούστου 1936,οι Εβραίοι όλου του κόσμου πανηγύριζαν γιατί γνώριζαν ότι ο Μεταξάς είναι φανατικός φιλοσημίτης!
2) Τον Σεπτέμβριο του 1936 ο Μεταξάς ανέβηκε στην Θεσσαλονίκη και υποσχέθηκε απόλυτη προστασία στους Εβραίους. Γρήγορα πήρε μια σειρά ευνοϊκότατων μέτρων υπέρ τους, μεταξύ των οποίων το χάρισμα πολλών εκατομμυρίων δραχμών σε φόρους που χρωστούσαν οι Εβραϊκές κοινότητες.

3) Σε αντίθεση με τους λοιπούς εθνικιστές Δικτάτορες της εποχής ο Μεταξάς δεν εξέδωσε κανένα φυλετικό νόμο εις βάρος των Εβραίων. Σε ανταπόδοση οι ευγνώμονες Εβραίοι (με επικεφαλής τον φιλομεταξικό Αρχιραββίνο της Θεσσαλονίκης Κόρετς) υποστήριζαν ανοιχτά τον Μεταξά και έτρεχαν να δώσουν πρώτοι στους εράνους που έκανε για την Εθνική Άμυνα!”

Το ανδρείκελο των εβραίων, αφού ενέπλεξε την Ελλάδα στον πόλεμο στο πλευρό των κομμουνιστών και των διεθνών τραπεζιτών, μετά δήλωσε υποκριτικά: «Θα νικήσωμεν αλλά για την Ελλάδα υπέρ την Νίκη η Δόξα». Μόνο που αυτό ίσχυε για τα παιδιά των άλλων. Δεν το εννοούσε για τον γαμβρό του, τον άνδρα της κόρης του Λουκίας (Λουλού) Γεώργιο Μαντζούφα, ο οποίος την ώρα που οι Έλληνες σκοτώνονταν στο μέτωπο ή ακρωτηριάζονταν από κρυοπαγήματα, υπηρετούσε στο “ακριτικό” Ζούμπερι (παραθεριστικός οικισμός γνωστός σαν παραλία της Νέας Μάκρης). Το ίδιο ακριβώς έκανε και ο Παπάγος με τον γιο του Λεωνίδα, ο οποίος υπηρέτησε στο Γενικό Στρατηγείο, στο ξενοδοχείο “Μεγάλη Βρετανία” στην Αθήνα! Μεταξάς και Παπάγος άφησαν και οι δύο τη δόξα και τον θάνατο για τους άλλους…

Δυστυχώς, η ελληνική -και όχι μόνο η ελληνική-ιστοριογραφία κατασκευάζει και αναπαράγει μύθους, ιδιαίτερα όταν η αλήθεια είναι πολύ οδυνηρή. Ένα, ακόμη, άγνωστο συμβάν εκείνης της τραγικής περιόδου, επιμελώς αποσιωπημένο, αποδεικνύει την υποτέλεια στους Αγγλοεβραίους των ανθρώπων που αυτοί διόριζαν πρωθυπουργούς. Αφορά τον αμέσως επόμενο διορισμένο πρωθυπουργό, τον τραπεζίτη Αλέξανδρο Κορυζή. Ο Κορυζής ήταν ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, όταν, λίγες μόνον ημέρες μετά τη γερμανική επίθεση, το μέτωπο είχε καταρρεύσει. Τα κρούσματα ανυπακοής και φυγής προς τα μετόπισθεν σήμαναν την ολοκληρωτική διάλυση του Ελληνικού Στρατού. Στις 16 Απριλίου ο διοικητής του ΤΣΗ (Τμήμα Στρατιάς Ηπείρου) Αντιστράτηγος Πιτσίκας, ζήτησε πολιτική παρέμβαση, ώστε να εγκριθεί η λύση της συνθηκολόγησης, αναφέροντας στον Παπάγο: Φρονούμεν ότι είναι αδύνατος κάθε περαιτέρω αντίστασις. Ενδεχόμενη διάλυσις του Στρατού θα δημιουργήση εσωτερικάς ανωμαλίας και ληστρικάς ορδάς με απεριγράπτους συμφοράς διά την χώραν. Η απάντηση του Παπάγου ήταν αρνητική, διότι η συνθηκολόγηση θα έφερνε τα βρετανικά στρατεύματα που υποχωρούσαν σε δυσκολότερη θέση. Στις 18 Απριλίου το απόγευμα, συζητήθηκε από το ελληνικό υπουργικό συμβούλιο το ζήτημα της άμεσης απομάκρυνσης όλων των βρετανικών στρατευμάτων και της επίσπευσης της ανακωχής, κάτι τέτοιο όμως έβρισκε τελείως αρνητικό τον βασιλιά Γεώργιο Β΄, και φυσικά τους Βρετανούς. Ο Άγγλος πρέσβης Πάλαιρετ απαίτησε από τον Κορυζή, με τη συναίνεση του βασιλιά Γεωργίου, να διατάξει επίθεση του υπό διάλυση ελληνικού στρατού, προκειμένου να υποχωρήσουν οι Βρετανοί ανενόχλητοι! Όταν έκπληκτος ο Κορυζής αρνήθηκε, λέγοντας ότι δεν μπορεί να σφαγιάσει όλους τους Έλληνες στρατιώτες χάριν της

ασφαλούς διαφυγής των Άγγλων προς Κρήτη, **ο Πάλαιρετ τον χαστούκισε.** («Εθνική Ηχώ», το επίσημο όργανο της Ε.Α.Α.Σ (Ένωση Αποστράτων Αξιωματικών Στρατού) 11/04/2011 σελίδα 11.)

Δεν πρέπει να υπάρχει ανάλογο περιστατικό, πρέσβης να χαστουκίζει -ειδικά το χαστούκι καταδεικνύει στάση αφέντη προς δούλο- πρωθυπουργό, παρουσία μάλιστα του Ανώτατου πολιτειακού άρχοντα. Μετά από αυτό, ο Κορυζής φίλησε το χέρι του αγγλόδουλου βασιλιά, επέστρεψε στην οικία του και αυτοκτόνησε υπό αδιευκρίνιστες μέχρι σήμερα συνθήκες. Αυτό το χαστούκι ακριβώς είναι μια ακόμη απόδειξη της υποτέλειας των Ελλήνων, δήθεν εθνικών κυβερνητών, στους Αγγλοεβραίους. Η ζωή των Ελλήνων στρατιωτών δεν άξιζε δεκάρα μπροστά στα συμφέροντα της εβραιόδουλης Αγγλίας ή, όπως είχε γράψει ο Έζρα Πάουντ (στο “Χιου Σέλγουιν Μώμπερλυ”) για τον Α΄Ππ, “πέθαναν μυριάδες και ανάμεσά τους οι καλύτεροι, για μια ξεδοντιασμένη γριά σκύλα”…